

ловитъ дружини, и са прослави като побѣдителъ. Казватъ, че много помогнали на Сърбите и Рагузенските наѣмници, които донесоха съ себе си въ Сърбия ново военно искуство.

Михаилъ който земаше участіе въ съченето, при сичкото си юначество, слиса са и обѣрилъ на бѣгъ, но падналъ отъ коня и покрытъ отъ раны въ боя, ёще искаченъ отъ падането, достигатъ го сръбски войници, и, споредъ свидѣтелството на едни, убиватъ го на мястото му, а споредъ други, заробенъ и живъ го завождатъ при Стефана Урош, и подиръ четири дена предава духъ. Стефановата политика, която клонѣше да задържи търновския вѣнецъ за сестра си Неда и за дѣцата ѝ, въсъпрѣ го отъ енергически мѣрки противъ България. Оттуй са разумѣва защо е било и кроткото негово обхождане съ поробенътъ Българи, на които той подари пълна свобода. —

Императорътъ съ вѣйските си билъ отишъл по другий пътъ върху Сръбско, тъй щото во времето на кървавата тъзи битка при Тоилица, той не помогналъ и неможе нищо да помогне Михаилу, който несмысленно бѣше стѫпалъ на сръбскиятъ предѣлы. И когато Императорските войски разбраха, че Сръбскиятъ крал спичелилъ побѣдата, тѣ несмѣяхъ вече да са ударятъ съ него и сичките кажи извихъ желание да са върнатъ назадъ.

Слѣдъ злополучния този бой, Българи са пожелахъ пакъ да са премирятъ съ Сърбите; и съ този омысълъ тѣ изгонихъ втората жена Михаилова, която бѣ принудена да бѣга съ дѣцата си въ Цариградъ, а прибраха първата му жена Неда, Урошевата сестра. Но тѣ нетърпѣхъ много време да ги владѣятъ жена: подиръ смъртта на Стефана Сръбский, двама велможи отъ Българи са, Раксинъ Протовестарий и Филиппъ Логотетъ, възставатъ срѣщу царицата и я провождатъ на братова ѝ синъ Стефана